

— Да се запалятъ звездитѣ! — казалъ дѣдо Господь.

Безброй палави ангелчета, съ свѣщи въ ржце, се втурнали по небеснитѣ ширини. Заблѣскали една следъ друга звездитѣ. Открила лицето си и луната. Мека свѣтлина се разлѣла по земята.

Наново погледналъ дѣдо Господь къмъ земята. Сега при златистата свѣтлина на звездичкитѣ и луната, той забелязалъ снѣжно-бѣлитѣ цвѣта.

Метналъ погледъ тукъ, метналъ тамъ, — не можалъ и той да различи едно отъ друго цвѣтата.

— Така е, — обърналъ се къмъ царицата майка. — Създадохъ ги еднакви, защото искахъ да живѣятъ безъ завистъ. Но... успокой се! Още утре всичко ще се нареди!

Царицата прибрала крилцата си и се спуснала надолу.

Рано сутринтъа дѣдо Господь съ единъ ангелъ, се по-

несълъ къмъ земята. Край тѣхъ хврѣкали роякъ за- качливи ангелчета. Всѣко носѣло кофичка съ боя. Когато доближили земята, тѣ се стрелнали и първи кацнали на нея.

Тръгналъ дѣдо Господь отъ цвѣте на цвѣте. На всѣко давалъ нова боя, нова премѣна. Стигналъ до мака, далъ и нему.

Току до него се гушела незабравката. Дѣдо Господь я погледналъ и я попиталъ, каква нова боя ще си избере.

Незабравката се понадигнала, протегнала тънката си шийка и се взрѣла въ неговитѣ очи. Тѣ били сини. Отъ тамъ погледътъ ѝ се хлѣзналъ къмъ небето. И то било синьо. Засмѣла се. И той се засмѣлъ и ѝ казалъ:

— Разбрахъ, искашъ боята на небето. Така да бжде! —

